

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/164/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115224192
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4115224192.6

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobcu: BL PLUS, s.r.o., so sídlom Prenčov, Prenčov 177, IČO: 50 798 243, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 2 513,74 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 15C/428/2015-96 zo dňa 21. júna 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 15C/428/2015-153 zo dňa 13. júna 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č. k. 15C/428/2015-153 zo dňa 13.06.2019 **z r u š u j e** a **v e c v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví tohto rozhodnutia uvedenom rozsudku, Okresný súd Nitra, ako súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 513,74 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne z 2 513,74 eur od 05.08.2015 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok) a žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania vo výške 100 % (II. výrok). Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil s poukazom na § 488, § 489, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“). Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že strany sporu 27.05.2011 dojednali v písomnej forme zmluvu o revolvingovom úvere č. 8400037477. Zmluva bola dohodnutá medzi stranami, veriteľ: žalovaný, ktorý má postavenie dodávateľa a dlžník, žalobca, ktorý má postavenie spotrebiteľa. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že citovanú zmluvu treba posúdiť ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, preto vo veci aplikoval citované zákonné ustanovenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že ide o spotrebiteľský úver. Žalobca mal postavenie slabšej strany a žalovaný mal postavenie silnejšej strany. Žalobca dostal od žalovaného úver vo výške 861,80 Eur. Žalobca cestou svojho zamestnávateľa zaplatil žalovanému mesačne 80,37 Eur x 42 splátok = 3 375,54 Eur. Povolený limit bol 1 500 Eur. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že hore citovaná zmluva je v rozpore s § 9 ods. 2 písmena f) a písmena k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov účinného 27.05.2011, pretože v zmluve chýba termín konečnej splatnosti úveru, t. j. chýba presný dátum. Súčasne v tejto listine chýba výška, počet splátok istiny úrokov a iných poplatkov. Teda podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 je zřejmé, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie z uvedeného dôvodu dospel k záveru, že žalobca má nárok, aby mu žalovaný vydal bezdôvodné obohatenie ako rozdiel medzi 3 375,54 Eur - to čo dostal od žalovaného 861,80 Eur = 2 513,74 Eur, a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel. Okrem toho žalobca namietal nesprávnu výšku RPMN podľa žalobcu. Výška RPMN, ktorú požadoval žalovaný od žalobcu je 92,83 %. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie postupom podľa zákonného ustanovenia § 451 ods. 1 OZ rozhodol, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil a preto je povinný žalovaný obohatenie žalobcovi vydať a zaplatiť žalovanú sumu.

Podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením z neplatného právneho úkonu tak ako je hore uvedené. Podľa zákonného ustanovenia § 517 ods. 2 OZ účinného súd rozhodol o úrokoch z omeškania. Veriteľ navrhovateľ má právo požadovať od dlžníka odporcu popri plnení úroky z omeškania lebo podľa tohto zákona nie je povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania ustanovuje vykonávajúci predpis. Podľa zákonného ustanovenia § 559 ods. 2 OZ dlh musí byť splnený riadne a včas. Podľa zákonného ustanovenia § 121 ods. 3 OSP príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené z jej uplatnením. Právne následky omeškania dlžníka spočívajú v povinnosti dlžníka platiť úroky z omeškania. O úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa podanej žaloby. Prvý deň omeškania 05.08.2015. Výzva na vrátenie plnenia je datovaná dňom 30.07.2015, v ktorej výzve žalobca požaduje vrátenie žalovanej sumy najneskôr do 04.08.2015. Nasledujúci deň je 05.08.2015. Výška úrokov z omeškania podľa webovej stránky najpravo.sk. Podľa zákonného ustanovenia § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd prvej inštancie hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pri tom starostlivo prihliadol na všetko čo vyšlo v konaní najavo. Žalobca mal v konaní plný úspech. Žalobca má nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Podľa zákonného ustanovenia § 262 ods. 1, 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Zároveň súd prvej inštancie pripomenul, že je daná príslušnosť Okresného súdu Nitra na prejednanie v tejto veci. Žaloba bola podaná na Okresnom súde Nitra 06.08.2015. Zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok nadobudol účinnosť dňom 01.07.2016. Do 01.07.2016 bol účinný Občiansky súdny poriadok 99/1963 Zb. Predmetom konania je nárok zo spotrebiteľskej zmluvy. Podľa zákonného ustanovenia § 87 písm. f) OSP popri všeobecnom súde odporcu na konanie je príslušný aj súd v obvode, ktorého má bydlisko aj spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca má v tomto konaní postavenie spotrebiteľa, má bydlisko M. XX V. X., teda v obvode Okresného súdu Nitra. Bola teda daná vo veci príslušnosť Okresného súdu Nitra.

2. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. 8400037477 neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, z dôvodu, že tento záver je založený na nesprávnych skutkových zisteniach a aj na nesprávnom právnom posúdení. Rovnako žalovaný namietal aj nepreskúmateľnosť rozsudku, pretože rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, pre ktoré by s uvádzaním alebo neuvádzaním uvedeného údajja mala byť spojená sankcia v podobe bezúročnosti. Žalovaný na uvedené poukázal, z toho dôvodu, že nielen v kontexte rozhodovacej praxe súdneho dvora EÚ, ale aj v kontexte zmeny zákona prijatej v nadväznosti na túto prax je podstatné, že ide o náležitosť, s ktorej uvádzaním či neuvádzaním sa žiadny následok nemá a nikdy nemal spájať. Neskoršia zmena zákona tak v tomto prípade nevyjadruje zmenu určitého stavu a prístupu, ale zosúladenie vnútroštátneho práva s právom EÚ, na ktorého výklad sa musí prihliadať vždy. V súvislosti s uvádzaním konečnej splatnosti úveru je podstatné, že táto náležitosť nemôže a ani nikdy nemohla dôvodom pre bezúročnosť úveru. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 konštatoval (bod 24 odôvodnenia), že Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná újné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania újného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je

potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Žalovaný tiež tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to

- určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok,
- spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti.

Ako dôvod rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že v zmluve bola nesprávne určená RPMN. Na preukázanie dôvodnosti tohto tvrdenia však súd nevykonal dôkazom výpočtom podľa prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z. Taktiež žalovaný namietal výšku úroku z omeškania. Nárok mal byť uplatnený od 05.08.2015, kedy výška úroku z omeškania bola stanovená ako súčet základnej sadzby ECB zvýšená o 5 percentuálnych bodov. Právny dôvod pre výšku uvedenú vo výroku však v rozsudku absentuje. Odvolanie proti výroku o náhrade trov konania odôvodnil žalovaný tým, že ide o výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej, namietajúc jeho nesprávnosť a nezákonnosť z dôvodu, že vo veci samej súd prvej inštancie rozhodol nezákonne. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) Civilného sporového poriadku a navrhol, aby Krajský súd v Nitre napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol v celom rozsahu. Žalovaný si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za odvolanie a z trov právneho zastúpenia.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný vo svojom odvolaní napáda závery konajúceho súdu týkajúce sa potreby uvádzania presného termínu konečnej splatnosti priamo v úverovej zmluve, pričom svoje tvrdenia opiera o Rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016. Pre posúdenie správnosti žalovaným namietaných skutočností je tak potrebné zaoberať sa samotným rozhodnutím súdneho dvora a záverov v ňom uvedených. Žalobca mal za to, že na úvod je potrebné poukázať na to, že samotná Zmluva o Európskej únii vo svojom čl. 288 (pôvodne v článku 249 Zmluvy o európskych spoločenstvách) definuje smernicu ako právny akt záväzný pre každý členský štát, ktorému je určený, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Z uvedeného vyplýva, že smernica predstavuje len akýsi „rámec“ toho, čo sa má dosiahnuť, pričom presnejšie podmienky na dosiahnutie cieľa stanoveného smernicou si určí samotný členský štát. Žalobca má za to, že v danom prípade priama aplikovateľnosť predmetnej smernice neprihádza do úvahy, nakoľko na takúto aplikovateľnosť nie sú kumulatívne splnené všetky predpoklady pre priamu aplikovateľnosť. V prípade predmetnej smernice prihádza do úvahy len nepriama aplikácia (minimálne preto, že stranou sú súkromné subjekty a nie štát, resp. ustanovenia smernice nie sú jednoznačné). Čo sa týka samotnej nepriamej aplikovateľnosti smernice a jej eurokonformného výkladu, je potrebné poukázať na to, že aj napriek potrebe eurokonformného výkladu smernice, Európsky súladný výklad má však svoje hranice, ktoré boli postupne vymedzované rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora Európskej únie. Súdny dvor Európskej únie pritom stanovil, že „zásada konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva, pričom je tiež obmedzený všeobecnými právnymi zásadami, akými sú predovšetkým zásada právnej istoty a zákazu retroaktivity, „resp. povinnosť konformného výkladu sa týka všetkých ustanovení vnútroštátneho práva, ale nie neobmedzene, je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva.“ Okrem toho Súdny dvor Európskej únie dospel pri určovaní hraníc eurokonformného výkladu pri interpretácii smerníc k záveru, že výklad nesmie znamenať novelizáciu konkrétneho národného predpisu. Ďalej uviedol, že: „Ustanovenia smernice nemôžu byť považované za bezpodmienečné, to znamená, že smernica ako taká nemôže zakladať záväzky a povinnosti súkromným osobám, a rovnako sa na smernicu nemôžu odvolávať iné osoby pred vnútroštátnym súdom v prípade, ak by tým mohli byť poškodené práva súkromného subjektu. Zákaz výkladu contra legem, spôsobuje aby nebol vnútroštátny súd nútený vykladať vnútroštátne právo v rozpore s jeho výslovným znením.“ Eurokonformný výklad má teda svoje limity, pričom jedným zo zásadných obmedzení je princíp právnej istoty, ktorý musí byť dodržaný aj v prípade eurokonformného výkladu. Z výkladu Súdneho dvora Európskej únie podaného ku v poradí tretej prejudiciálnej otázke vyplýva povinnosť štátov prijímať primerané sankcie (napr. bezúročnosť zmlúv) s ohľadom na to, či ide o absenciu podstatných alebo

absenciu menej podstatných náležitostí. S odkazom na bod 70 predmetného Rozsudku Súdneho dvora poukázal na to, že Súdny dvor považoval uvedenie RPMN a údajov o počte a frekvencii splátok v zmluve za majúce podstatný význam, pričom ďalej v bode 71 uvedeného rozhodnutia uviedol, že neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, pričom sankciu spočívajúcu v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky považoval Súdny dvor Európskej pojednávania za primeranú. Súdny dvor záverom rozhodol v bode 4, že: „Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ V ďalšej časti poukázal na rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky - rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 28.05.2018, vydaný pod sp. zn. 2Co/6/2018, rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 28.06.2017, vydaný pod sp. zn. 7Co/99/2017, rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 23.05.2017, vydaný pod sp. zn. 6Co/74/2017, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 13.02.2017, vydaný pod sp. zn. 10C/41/2014, rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 09.01.2018, vydaný pod sp. zn. 10Csp/78/2016. Na základe uvedeného mal za to, že nemožno prijať iný záver ako ten, že sankcia bezúročnosti za absenciu náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch v úverových zmluvách je primeraná, a teda legislatíva Slovenskej republiky v tomto smere je súladná s primárnym i sekundárnym právom Európskej únie. Na základe uvedeného je tak potrebné predmetnú úverovú zmluvu považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch - termínu konečnej splatnosti úveru. Uvedené potvrdzuje aj početná judikatúra súdov Slovenskej republiky, pričom takúto rozhodovaciu prax mali sudy zaužívanú nielen pred vydaním tohto rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, ale obdobné zmluvy posudzujú ako bezúročné a bezpoplatkové aj v čase, kedy sa o takýchto zmluvách rozhoduje po vydaní uvedeného rozhodnutia. Pokiaľ však žalovaný v podanom odvolaní napáda závery súdu o potrebe uvádzania presného termínu konečnej splatnosti priamo v zmluve o úvere tým, že s účinnosťou 01.05.2018 zákon o spotrebiteľských úveroch neukladá povinnosť uvádzať v zmluvách o spotrebiteľskom úvere údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, mal za to, že v prípade samotnej úverovej zmluvy ide o hmotnoprávny úkon, ktorý je potrebné posudzovať v zmysle právnych predpisov účinných v čase uzavretia tejto zmluvy. K uzavretiu predmetnej úverovej zmluvy došlo dňa 27.05.2011, kedy zákon o spotrebiteľských úveroch vo svojom ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) výslovne vyžadoval, aby priamo v zmluvách o spotrebiteľskom úvere bol presne uvádzaný termín konečnej splatnosti úveru. Akékoľvek opačné tvrdenia žalovaného sú tak nesprávne a zavádzajúce. Záverom poukázal na to, že jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, že strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5ECdo/192/2014 a 6MCdo/9/2012 a navrhol, aby odvolací súd v celom rozsahu potvrdil napadnuté rozhodnutie ako vecne správne a priznal žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd (podľa § 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa všetky náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

5. Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. S účinnosťou od 01. 07. 2016, prijatím zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, došlo v súlade s § 473 CSP k zrušeniu zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“). Nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti CSP. Zároveň však uvedený právny predpis v ustanovení § 470 ods. 2 stanovuje výnimky z tohto základného pravidla. Podľa tohto ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

8. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonával navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

9. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

10. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

11. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplata sumy 2 513,74 Eur spolu s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2 513,74 Eur od 05.08.2015 do zaplata na tom skutkovom základe, že dňa 27.05.2011 so žalovaným uzatvoril zmluvu o revolvingovom úvere č. 8400037477, na základe ktorej mal byť žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1 500 Eur. Vzhľadom na to, že žalovaný hneď na začiatku vrazil žalobcovi z istiny poplatok za poskytnutie úveru vo výške 215,75 Eur, skutočná výška úveru predstavuje sumu 861,80 Eur. Žalobca bol toho názoru, že zmluva o revolvingovom úvere v časti úveru ani v časti revolvingu neobsahuje údaje o podmienkach upravujúcich čerpanie úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o revolvingovom úvere v časti úveru ani v časti revolvingu neobsahuje údaje o termíne konečnej splatnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý mal byť určený konkrétnym dňom splatnosti poslednej splátky, ani neobsahuje údaje resp. nečlení splátky úveru na termíny istiny, úroku a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ani neobsahuje údaj o výške úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Absencia podstatných náležitostí je § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru, čo má za následok, že žalovaný má právo len na ním poskytnutej istiny úveru vo výške 861,80 Eur, bez úrokov a bez poplatkov. Žalobca však žalovanému zaplatil sumu 3 375,54 Eur, čo znamená o 2 513,74 Eur viac, než mal žalovaný nárok. V rozsahu sumy 2 513,74 Eur tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, ktorého sa podanou žalobou žalobca domáha. Taktiež mal za to, že odplata za poskytnutie úveru vo výške 70,01 % je v rozpore s dobrými mravmi. Zmluvu o revolvingovom úvere považoval za absolútne neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože návrh na uzatvorenie zmluvy bol prijatý so zmenami a dodatkami, ktoré znamenajú odmietnutie návrhu zo strany žalovaného. Ich akceptácia zo strany žalobcu nebola vykonaná. Tým, že návrh predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere bol dňa 27.05.2011 doplnený a sčasti aj zmenený, žalobca sa domnieva, že z tohto dôvodu nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere. Žalobca tiež v žalobe poukázal na neprijateľnosť poplatku za poskytnutie úveru vo výške 215,75 Eur, ktorý žalovaný žalobkyni vrazil zo sumy 1 500 Eur, čo malo predstavovať výšku poskytnutého úveru.

12. Súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel, pričom zmluvu o revolvingovom úvere uzatvorenú medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru (chýba presný dátum) a súčasne v zmluve chýba výška, počet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (podľa § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 27.05.2011), z ktorého dôvodu potom súd prvej inštancie poskytnutý úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Úrok z omeškania žalobcovi priznal vo výške 8,05 % ročne zo sumy 2 513,74 Eur od 05.08.2015 do zaplata s poukazom na webovú stránku najpravo.sk. Súd prvej inštancie začiatok omeškania určil dňom 05.08.2015, pretože žalobca vyzval žalovaného na vrátenie žalovanej sumy dňa 04.08.2015, kedy však žalovaný žalovanú pohľadávku neuhradil.

13. Dňa 18.11.2019 bol súdu prvej inštancie doručený návrh na zmenu strany sporu na mieste žalobcu podľa § 80 ods. 1 CSP, o ktorom návrhu odvolací súd rozhodol uznesením č. k. 8Co/164/2019-167 zo dňa 7. januára 2020 tak, že vyhovel návrhu, aby do konania na miesto žalobcu vstúpila spoločnosť BL

PLUS, s.r.o. so sídlom Prenčov, Prenčov, IČO: 50 798 243. V podaní doručenom odvolaciemu súdu dňa 13.03.2020 (č. I. 182) žalovaný namietal, že zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 11.11.2019 uzatvorenej medzi pôvodným žalobcom (E. L.) ako postupcom a spoločnosťou BL PLUS, s.r.o. ako postupníkom, nevyplýva, či ide o odplatný, resp. bezodplatný právny úkon, či má náležitosti v zmysle zákona, pretože ak ide o odplatný právny úkon vykonaný v zmysle Občianskeho zákonníka, je nutné ho považovať za neplatný pre jeho neurčitosť podľa § 37 ods. 1 a rozpor so zákonom podľa § 39 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zároveň žiadal, aby súd predmetnú zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 11.11.2019 posúdil v režime ochrany slabšej strany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

14. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie len v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného (§ 380 ods. 1 CSP) a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

15. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, pretože požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola splnená určením podľa splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok resp. spôsobom vyplývajúcim z článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Taktiež namietal, že súd prvej inštancie záver na preukázanie tvrdenia o nesprávnosti RPMN, nevykonal dôkaz výpočtom podľa prílohy č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Namietal tiež výšku úroku, pretože úroková sadzba v čase od 05.08.2015 bola stanovená ako súčet základnej sadzby ECB zvýšená o 5 percentuálnych bodov. Žalovaný odvolaním napadol aj výrok o nároku na náhradu trov konania ako závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej.

16. Vzhľadom na námietky odvolateľa uvádzané v odvolaní bolo úlohou odvolacieho súdu, viazaného dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) preskúmať, či súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a tieto aj dostatočným spôsobom odôvodnil.

17. Podľa 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

18. Súd prvej inštancie bol povinný rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozhodnutie neobsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 220 CSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva sporovej strany na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasledujúcich Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky.

20. Odvolací súd v posudzovanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa neriadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle 220 CSP (absentuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia), a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za nepreskúmateľné v takej miere, že došlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces. Je tomu tak z nižšie uvedených dôvodov.

21. Súd prvej inštancie svoje právne zdôvodnenie nároku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy právne nezdôvodnil, iba stroho konštatoval, že úverová zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, výšku, počet splátok istiny úrokov a iných poplatkov, a aj RPMN nebola uvedená v správnej výške.

22. Odvolací súd po prejedaní veci dospel k záveru, že právne závery súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sú nedostatočné a nepresvedčivé. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie vôbec neuviedol akým výpočtom resp. akými úvahami dospel k záveru, že RPMN uvedená v zmluve je nesprávna. To, či bola RPMN v zmluve uvedená v neprospech spotrebiteľa, je možné zistiť, ak si súd prvej inštancie zodpovie otázku - aká suma peňazí bola spotrebiteľovi poskytnutá ako úver (či sa rovná výške úveru na zmluve), aké poplatky boli zarátané do nákladov, či existujú poplatky za služby, ktoré neboli zarátané do RPMN, či bolo zarátané poistné a taktiež je potrebné zvážiť, či náklady na vedenie platobného účtu sa zarátavajú alebo nie. Súd prvej inštancie sa však vecou z tohto pohľadu nezaoberal.

23. Vo vzťahu k prvej preskúmvanej náležitosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy je potrebné uviesť, že toto ustanovenie v čase uzatvorenia preskúmvanej zmluvy o revolvingovom úvere vyžadovalo, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Národná rada Slovenskej republiky dňa 12.10.2017 prijala zákon č. 279/2017 Z. z., ktorým s účinnosťou od 01.05.2018 upustila od požiadavky uvádzania doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a vyžaduje len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, dôvodiac, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice).

24. Vzhľadom na polemiku, ktorá vznikla v odvolacom konaní, ohľadne zodpovedania otázky, či je v zmluve o spotrebiteľskom úvere podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch uvádzať termín konečnej splatnosti úveru, hoci ho smernica 2008/48/ES v čase uzatvorenia zmluvy nevyžadovala, odvolací súd dáva do pozornosti rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-331-18 zo dňa 5. septembra 2019, kde bol prijatý záver, že vnútroštátnemu súdu prislúcha vykladať vnútroštátne právo, ktoré bolo účinné v čase relevantných skutkových okolností, v danom prípade v deň uzatvorenia dotknutej zmluvy, v čo najväčšej možnej miere a bez toho, aby sa požadoval výklad contra legem, v súlade so smernicou 2008/48, ako ju vykladá rozsudok z 9 novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42, EU:C:2016:842); teda náležitosti zmluvy je potrebné vykladať v súlade so smernicou, aj keď v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo znenie vnútroštátnej právnej úpravy odlišné. Keďže súd prvej inštancie pri rozhodovaní ohľadne absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch neprihliadal na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR (napr. rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/146/2017), ani na vyššie uvedenú judikatúru Súdneho dvora EÚ, odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti za predčasné a nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie bude musieť v ďalšom konaní opätovne preskúmať zmluvu o revolvingovom úvere v spojení s príslušnými zmluvnými dojednaniami, prihliadať na aktuálnu rozhodovacia činnosť a svoje rozhodnutie zrozumiteľne skutkovo a právne odôvodniť.

25. Odvolací súd sa tiež stotožňuje s námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie neuviedol, prečo priznal úrok z omeškania vo výške 8 % ročne, keď prvý deň údajného omeškania bola výška úroku

z omeškania 5 % ročne, nakoľko v rozhodnutí súdu prvej inštancie absentuje akékoľvek právne odôvodnenie výšky úrokovej sadzby, keď súd prvej inštancie len poukázal na to, že výšku úroku z omeškania stanovil podľa webovej stránky najpravo.sk. Odvolací súd dáva do pozornosti, že podľa § 517 ods. 2 OZ výšku úroku z omeškania stanovuje vykonávací predpis, ktorým je nariadenie Vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie“). Prechodné ustanovenia Nariadenia (§ 10c) uvádzajú, že ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. V danej veci vznikol záväzkový vzťah uzatvorením zmlúv o revolvingovom úvere dňa 27.05.2011, teda pred 01.02.2013, a preto je v danej veci potrebné stanoviť výšku úrokov z omeškania podľa predpisov účinných k 31.01.2013. Súd prvej inštancie však nevenoval pozornosť ani týmto skutočnostiam.

26. Keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje akékoľvek právne odôvodnenie ním prijatých záverov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie viazaný záväzným názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), opätovne posúdi žalobcom uplatnený návrh, pričom sa náležite vyporiada aj s námietkami odvolateľa, osobitne uvedie aké náležitosti vyplývajúce zo Zákona o spotrebiteľských úveroch v zmluve absentujú, pričom pri rozhodovaní bude prihliadať na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR a Súdneho dvora EÚ. Ak súd prvej inštancie žalobe opätovne vyhovie, pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania zohľadní, kedy zmluvný vzťah vznikol a kedy došlo k omeškaniu. Rozhodnutie odôvodní zákonným spôsobom tak, aby bolo v súlade s § 220 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 CSP.

27. K námietkam žalovaného ohľadne neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 11.11.2019 uzatvorenej medzi pôvodným žalobcom (E. L.) ako postupcom a spoločnosťou BL PLUS, s.r.o. ako postupníkom z dôvodu, že pokiaľ by sa jednalo o odplatný právny úkon, tento by bol neplatný pre jeho neurčitosť podľa § 37 ods. 1 a rozpor so zákonom podľa § 39 ods. 1 Občianskeho zákonníka, odvolací súd uvádza, že o návrhu na zmenu žalobcu podľa § 80 CSP, keďže tento úkon žalobcu bol uskutočnený v konaní pred odvolacím súdom, rozhodoval odvolací súd pričom, proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie (§ 357 CSP a contrario) a súd je viazaný uznesením len čo ho vydal (§ 237 ods. 1 CSP), odvolací súd nemôže preskúmať správnosť svojho vlastného rozhodnutia.

28. Podľa § 524 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému (1). S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené (2).

29. Podľa § 525 Občianskeho zákonníka, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia (ods. 1). Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom (ods. 2).

30. Postúpením (cesiou) na základe písomnej zmluvy prechádza pohľadávka z doterajšieho veriteľa (postupcu) na nového veriteľa (postupníka) v tom stave, v akom v okamihu postúpenia existovala, a to spolu s jej príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Samotné postúpenie nespočíva len v jednoduchom prevode pohľadávky, ale práve v zmene záväzku spôsobujúcej zámenu v osobe oprávneného (veriteľa). Pri tejto zmene totiž postupník ako nový veriteľ nadobúda spolu s postúpenou pohľadávkou aj legitímáciu na jej uplatnenie a vymoženie cestou súdu. Vyplýva to zo skutočnosti, že postúpením pohľadávky vzniká záväzkový právny vzťah v zmysle ustanovenia § 488 Občianskeho zákonníka, t.j. právo veriteľa na plnenie (pohľadávky) od dlžníka.

31. Pohľadávky vylúčené z postúpenia sú taxatívne vymenované v ods. 1 § 525 Občianskeho zákonníka tak, že nemožno postúpiť pohľadávku:

1. ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa,
2. ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil a
3. ktorá nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

32. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia nemožno postúpiť ani pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom. Špeciálnym právnym predpisom môžu byť určité pohľadávky tiež vylúčené z postúpenia.

33. Obiter dictum odvolací súd uvádza, že preskúmal návrh žalobcu na zmenu strany sporu na mieste žalobcu z hľadiska vyššie citovaných ustanovení a dospel k záveru, že v danej veci nie je daný žiadny dôvod, ktorý by vylučoval postúpenie predmetnej pohľadávky.

34. Občiansky zákonník nevymedzuje osobitne náležitosti zmluvy o postúpení pohľadávky, preto sa na zmluvu o postúpení pohľadávky analogicky (§ 853 ods. 1) použijú ustanovenia príslušného zmluvného typu. Spravidla pôjde o kúpnu zmluvu v prípade odplatného postúpenia a o darovaciu zmluvu v prípade postúpenia bezodplatného. Táto aplikácia je subsidiárna, pričom má vždy prednosť špeciálna úprava obsiahnutá v § 524 a nasl. a platné individuálne dojednania medzi zmluvnými stranami. Zmluva o postúpení pohľadávky musí byť uzavretá písomne. Opomenutie písomnej formy má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu (§ 40 ods. 1). O formálnych náležitostiach písomne uzavretej zmluvy a o jej zmene platia všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch (pozri komentár k § 40). Samotné označenie zmluvy účastníkmi nie je záväzné; rozhodujúcim je jej obsah. Pre vznik niektorých účinkov spojených s postúpením pohľadávky vyžaduje zákon v osobitných prípadoch úradné osvedčenie pravosti podpisov zmluvných strán (napr. § 25 a 26 KR, k tomu pozri čl. IV). Na zmluvu o postúpení pohľadávky sa bez obmedzenia vzťahujú všeobecné ustanovenia o náležitostiach právnych úkonov v zmysle § 34 a nasl. Určitosť obsahu zmluvy sa posudzuje predovšetkým z hľadiska jednoznačného identifikovania a vymedzenia postupovanej pohľadávky. Popri podpismi potvrdenom vyjadrení vôle účastníkov previesť pohľadávku z postupcu na postupníka, náležitom označení zmluvných strán a samotného predmetu postúpenia, nevyplyvajú z Občianskeho zákonníka iné osobitné náležitosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorých absencia by mala za následok jej neplatnosť. Zmluva o postúpení pohľadávky nie je ex lege odplatnou a k postúpeniu môže dôjsť aj bez akéhokoľvek protiplnenia. Vedľajšie dojednania zmluvných strán, ktoré nemajú dopad na platnosť samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky, nie sú objektívnym právom nijako limitované. Pri ich kreovaní je nevyhnutné zohľadniť iba všeobecné zákonné obmedzenia v zmysle § 37 ods. 2 a § 39, ako aj prípadné obmedzenia vyplývajúce z osobitných právnych predpisov.

35. Keďže zmluva o postúpení pohľadávky mala písomnú formu, zmluvné strany boli riadne označené ako aj predmet postúpenia odvolací súd považuje za riadne identifikovaný, pričom zmluvné strany na vyjadrenie svojej vôle previesť pohľadávku z postupcu na postupníka riadne podpísali, odvolací súd nemal dôvod spochybňovať, že nastala skutočnosť, s ktorou sa spája prevod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, podľa § 80 CSP. Zároveň odvolací súd dodáva, že žalobca predložil súdu fotokópiu zmluvy o postúpení pohľadávky z ktorej je zrejmé, že zmluvné strany sa dohodli na odplatnom prevode pohľadávky, hoci miesta, kde sa uvádza výška odplaty za postúpenie pohľadávky boli vybielené (alebo niečím prekryté), pretože zmluva obsahuje zmluvné dojednanie o splatnosti odplaty za postúpenie pohľadávky. Z úradnej činnosti odvolacieho súdu je mu známe, že veritelia často predkladajú zmluvy o postúpení pohľadávky, kde sú časti o dojednanej odplate resp. o celkovej hodnote postúpených pohľadávok zabielené. Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd túto námietku žalovaného považoval za nedôvodnú a mal preukázanú aktívnu legitímáciu postupníka ako žalobcu v danej veci.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).